

Христина Шпук

(15 р., Мала академія учнівської молоді, м. Івано-Франківськ)

Лист до тебе...

05.02.2014

Привіт, моя дорога Катрусю. Пробач, що я давно не писала, хоч обіцяла відіслати листа ближчим часом. Знаю, що ти далеко. У тебе там досі тепле літо, сонце і пальми. А я так сумую за теплом... Не за тим, що гріє тіло, а за тим, що гріє серце. У нас тут давно немає сонця, а дощ зливається в одне ціле зі сльозами і навіть так не може змити ніякого бруду.

Знаєш, ще декілька місяців тому тут було дуже затишно. Ми виходили сюди, на Майдан, співали гарних пісень і гімн, пили гарячий чай і духовно боролися за Україну. Тут було так приємно, ми всі були чимось єдиним, мали спільну мету, і це робило нас безстрашними. Це було прекрасно – усвідомлювати, що зараз все залежить від тебе, що ти можеш змінити долю свого народу. Бо ти і є своєю країною, а не звичайним її мешканцем. Це подобалось усім, але мало хто розумів, що це не просто мітингування, а справжня боротьба. І тоді настав момент, який дав зрозуміти це кожному. Прийшла чорна ніч. Почалося побиття і все змінилось. Ми почали боротись як ніколи раніше – боротись не лише душею, але й всім тілом...

Цієї ночі я не забуду ніколи. Знаєш, це так страшно – бачити, як величезними кийками пробивають голови, ламають руки, проливають кров. Як величезні створіння в чорних масках знищують все і всіх. Ламають наші долі, породжують страшні крики... Це були божевільні вигуки, вони зводили з розуму і робили боляче, тому що ти це все бачив і чув, але не розумів... Не розумів, що твориться, і не знав що робити. А коли починав бігти, то шпортався через тіла, які лежали на землі... Їм було неважливо, кого бити – чоловіків, молодих дівчат, старших людей. Кажуть, серед побитих була вагітна жінка. Вони нікого не жаліли. Вони, дорослі і сильні чоловіки, нелюди, звірі... Я почала боятись їх. Я знаю, що це соромно визнати, тому що ми не повинні нічого боятись. Але це таке дивне відчуття – страх, який породжує безстрашність. Перед очима розмивалися кольори... Я не бачила нічого, крім простих кольорів, які стали такими бридкими для мене: чорний – колір їхньої форми, червоний – колір нашої крові і сірий – колір того неба. Вони думали, що кожен удар позбавляє нас сил, але ні. Кожен удар робив нас сильнішими, зароджував спільний дух. З кожним ударом нас мало б ставати менше, але нас ставало все більше. Пізніше все трохи затихло, як буря перед дощем, але на нас пішов не просто дощ, а град із куль. І знову почався бій.

А вчора... вчора вони вбили Сашку... Мого Сашку... Того найкращого друга, який завжди був поряд. А тепер його нема... Тепер він ніколи не зможе пройтись алеєю парку, зустрітись з друзями чи навіть просто з'їсти моро-

живо. Він ніколи не зможе побачити, як бавляться його діти і як заходить сонце. Ніколи.

Вони пробили йому голову і поламали все тіло. Він помирав у мене на руках... Я дивилась, як він перестає дихати і промовляє останні слова: «Ми... Буде... Боротись». Я майже не чула, але я все розуміла. Знаєш, ще тої зими ми разом сиділи на парах і сміялись з дурниць. Ми катались на лижах і грілись у кафетеріях, які траплялись по дорозі, а сьогодні я переглядаю спільні фото і не можу стримати сліз, які, здається, не закінчуються. Саша був страшним патріотом. Це він, тоді, 25 листопада, потягнув мене на Майдан зі словами: «Йдемо боротись за наше майбутнє». І відтепер я буду боротись заради нього.

12.02.2014

Моя дорога Катрися... Кілька днів тому я почала писати тобі цього листа, але не змогла завершити. Я писала, що буду боротись, але я не думала, що буде так боляче. Знаєш, я так втомилась... Рідко приходжу додому, а тому щодня перебинтовую сотні людей. Мої руки вже кольору крові, а одяг пропахся димом. Це запах боротьби. І колись він стане запахом перемоги. Я обіцяю тобі, Катрися, ми переможемо. Ти ж віриш? Тобі там потрібно тільки вірити, і це нам допоможе...

Сьогодні я нагодувала чоловіка з пораненим плечем. Ти не повіриш, але у нього коричневий колір шкіри. Він афроамериканець, який в дитинстві переїхав до України. І він бореться за нашу долю. Він не втік, як багато іноземців, і не почав наговорювати на наш народ. Він пішов на Майдан!!! Його звали Брако, але він просить називати його Богданом. Може, він і справді даний нам Богом? Цей чоловік дуже сильний духом. В ньому повно сил, яких часом так нам не вистачає. Знаєш, він так кумедно співає гімн, з невеликим акцентом. Трошки смішно, але дуже гідно. Сьогодні на його прикладі я переконалась, що «патріот» – це або всім тілом і всією душею, або ніяк. І цей чоловік додав мені сил іти далі. Насправді на Майдані щодня можна навчитись чогось нового. Тут усі дуже привітні, незважаючи на втому і біль, і кожен готовий допомогти. Я багато зрозуміла на прикладі простих людей, адже, щоб навчити чогось, не потрібно бути якимось вченим або генієм, потрібно всього лиш бути Людиною.

Майдан справді підняв український народ. Колись я і не підозрювала, що ми такі сильні духом. Ми стоїмо. Стоїмо через силу, через біль, через втому. І не падаємо, навіть коли нас вбивають. Інколи падає наше тіло, але душа міцнішає.

Сьогодні я знайшла в інтернеті вірш десятилітнього хлопчика Максима з Франківська. Він писав про Майдан і про сміливих героїв. Уявляєш? Хлопчині десять, а він уже переймається всім серцем за долю своєї Батьківщини. Він написав, що коли підросне, то і сам піде воювати. Просто зараз його не пускає мама. Знаєш, цей вірш допоміг мені трохи по-іншому поглянути на все. Мені навіть стало соромно. Маленький хлопчик рветься боротись за свою країну, у ньому вже повно сили, завзяття і впевненості, а я досі щоразу, коли йду на Майдан, трушусь, як дитя. Коли читаю цей вірш, у мене наворачуються сльози. Ця країна в хороших руках. Тому що діти вже готові йти

в бій. Моя мама не раз зустрічає в церкві малечу, яка приходить поставити свічку за майданівців. Вони знають усе. Знають, що там, на якійсь страшній вулиці, вбивають. І вони знають, що їхні татки все одно йдуть туди, на цю вулицю, що приносить біль. І вони, коли підростуть, теж підуть. Вони все знають, а вони... діти.

15.02.2014

Я знову не відправила тобі листа. Таке відчуття, наче я ще повинна написати щось дуже важливе. Що незабаром станеться щось неймовірне, а я про це не напишу. А потім... А потім, може, і не буде можливості. Мені з кожним днем все страшніше. Я не знаю, чого чекати далі. От що буде завтра? Знаю, що не можна боятися, що треба гідно стояти, але я не можу одночасно боротись зі злом і зі страхом. Люди почали зникати. І мене тривожить одна думка. А якщо і я зникну? Мене заберуть ті чоловіки в страшних масках і будуть катувати. Будуть мучити так, як мучили усіх зниклих. А якщо... Я знаю, що не можна ставити таких запитань «а якщо?», «а як?». Але я ж ще дитина. Тут кожен в душі дитина, яка всередині боїться, але намагається побороти цей страх і, високо піднімаючи голову, йде вперед.

Знаєш, спочатку, коли починалися мітинги, це здавалось таким цікавим – виходити на вулиці, галасувати, відстоювати права. Пізніше, коли почався розгін, це сталося так різко, що ніхто не міг нормально зрозуміти, що коїться, всі були наче в прострації. Але тепер, коли час йде далі і нічого не змінюється, а стає гірше й гірше – кожен починає усвідомлювати, що це не просто великі збіговиська, це війна! Проте мало хто так каже, тому що всі бояться цього слова. Здається, люди думають, що коли не говорити про це як про війну, то її не буде. Але це не так. Настав той час, коли треба бути безстрашним. Хоч і здається, що зараз страх всюди і від нього не втекти. Тому що ми стоїмо лицем до страху. Знаєш, ми не побоялись вийти і стати обличчям до зла. А воно ховається від нас за великими щитами. Це воно повинне боятись. І я зламаю свій страх! Катрусю, я стану сильною! Бо іншого варіанту вже нема.

16.02.2014

Я забула написати тобі про маму. Вона сидить перед телевізором і ковтає пігулку за пігулкою. Щоразу, коли я виходжу з дому, вона робить хрестик у мене на чолі, цілує і дивиться так, наче в останній раз. А як приходжу додому, вона обнімає мене, наче після довгої розлуки. Знаєш, це найгірше – бачити маму такою. Я знаю, що вона прощається зі мною щоразу, коли я йду, і відчуває при цьому страшний біль. Щодня вона вимолює в Бога помилування і спасіння, а якщо чує в новинах, що загинув якийсь юнак – виплакує всі сльози. Я не можу на неї дивитись. Вона наче просякнута болем. Тим болем, що відчуває кожна мати, дружина і донька, коли дізнається, що її рідного не стало. Я починаю розуміти, що весь цей час я

боялась не за себе, я боялась за неї. Тому що вона ніколи не повинна відчувати того, що відчувають близькі люди загиблих... Я так люблю її. Я буду боротись і жити задля неї, задля Сашка, який помер у мене на руках, задля маленького Максимка, який написав гарний віршик, задля хлопця-негра з акцентом, задля тебе і задля своєї України...

18.02. 2014

Сьогодні я відправлю тобі цього листа. Можливо, я так і не написала найважливішого. Можливо, завтра станеться щось жахливе. Можливо, я більше ніколи вже не напишу. Але я змучилась жити серед цих «можливо».

Знаєш, за цей час я зрозуміла, що все, чого я хотіла ще рік тому – це ніщо. Новий телефон, класний рюкзак чи поїздка на море. Усе це – ніщо. Бо і без цього я була дуже щасливою, тому що зі мною були мої рідні люди і мирне небо над головою. Тепер я це розумію. І розуміє кожен. Єдине, чого ми тепер хочемо – це чистої долі для нашої України. Я знаю, ти цього хочеш так сильно, як і я.

Знаєш, для мене став звичним звук вибуху коктейлів Молотова і запах паленої гуми. Я можу за 5 хвилин перебинтувати десять рук і вмю правильно накладати шини. Я забула, коли востаннє ходила на пари і просто сміялась... Сльози стали невід'ємною частиною мене. Я живу серед війни, і так живе майже кожен українець. Але я не хочу, щоб так жили мої діти. Не хочу... Матері не повинні труситись при кожному новому пострілі, діти не мають залишатися без своїх татів, які б носили їх на руках чистими і світлими вулицями України, на дорогах не повинні лежати барикади і люди не мусять боятись великих створінь у чорних масках і з кийками в руках.

Дорога моя Катрусю, ти зараз там, де тепло, де сонце і пальми. Ти на небесах, тому я і пишу тобі цього листа. Я просто не знаю, що ще можна зробити. А не робити нічого – неможливо. Прошу тебе, допоможи нам...

Твоя Сестричка.

